

Amanda Todd

– Feyza Can · 28 Aralık 2012

beyazdım
çabuk kirlendim bu yüzden
kırmızı lekeler tünedi etlerime
karanlık dudaklarına mum tutan adamları ışık sandım
gece düşerdi şehrimde korkardım
apartman boşluğunda sakladım moraran tenimi
eroin kokardı ceplerim
anne diye biri uzaktı
hangi çınardı benim babam
sıcacıkta uyuşturan enjektör,limon ve tuz
saçlarıma bulut takardı bir adam
damarlarım kabarık
kanım ne renkti ey ziyan

ne tarafa koşsam o taraf kaçtı benden
ne taraftan kaçsam kovalandım
üstümde kirlenmiş gençliğim eyvah
çıplaktı ayaklarım
önce tenimi yırttılar
sonra ciğere sızdı intihar
yarı açık bir sevgiydi sırtımdan vuran
kalbimi düşürmüşüm o sabah

"şehrinizi terkettim ve artık sürekli ağlıyorum"

usulca akan gözyaşım var abiler
bu değil miydi istediğiniz
masumiyeti kaybettim şehvetli dudaklarda
alkolün dövdüğü saatlerde geziniyor damarlarım
gözlerimde öfke ve kin
kollarımda kesikler
yalnızlık yastığına gömülüp ağladı suratım
hatamın gölgesi çok uzun
saçlarım benden önce öldü albino sokağında

kuzgunlar ormanında şişkin cesetler var bil dünya
çirkin ve kirli toprağın eli
yoluma düşen cam serçelerini eziyorum
geride kaldı kokulu silgim ve kenar süsü defterimin
ağzını sapsarı dilime değdiriyor azrail
sığmadı bacaklarım yeryüzüne
gömün beni
gömün
hep birlikte yerin dibine
siz evet siz hatasız abiler

ilikledim jileti bileklerime
yapma deseydin ya ah insan
dünyanın dibine düştüm
hayatı kilitlediler üstüme

vasiyetimdir;
şimdi herkes elinde ki doğruyu yavaşça yere bıraksın
tertemiz salyalarınız mezarımın üstüne aksın...

Şiirin Hikayesi

Kanada'da intihar eden Amanda Todd adındaki liseli kız ölmeden bir kaç hafta önce youtube'a gerçekten insanın kalbini kıran bir video yüklemiş. Yardım istediğini ve kimsesi olmadığını söyleyen kız, bir kaç hafta sonra intihar etmiş olarak evinde bulunmuş. Video'da yazanların çevirisi:

"Size bitmeyen hikayemi anlatmaya karar verdim, 7 sınıfa giderken arkadaşlarım ile beraber webcam'den haberleşiyor, yeni insanlarla tanışıp konuşuyordum. O zamanlar " Çok güzelsin, harikasin, kusursuzsun" gibi tepkiler alıyordum ama sonra vücudumu göstermemi istiyorlardı, ve ben de yaptım.... 1 yıl sonra Facebooktan bir mesaj aldım. O adamdan... Beni nereden tanıdığını bilmiyordum, "Benim için bir show yapmazsan göğüslerinin fotoğrafını internete koyacağım" diyerek beni tehdit ediyordu. Okulumu, adresimi, akrabalarımı, aile isimlerini ve arkadaşlarımı tanıyordu. Sonra yılbaşı tatilinde... Sabah 4'te kapımı polis çaldı. Fotoğrafım herkese gönderilmişti.

Bu olaydan sonra gerçekten çok hastalandım ve anksiyete, majör depresyon ve Panik hastalığı yaşamaya başladım. Daha sonra taşındım ve alkol ve uyuşturucu kullanmaya başladım. Anksiyetem arttı dışarı çıkamaz oldum.

Aradan bir yıl geçti ve o adam benim yeni arkadaş listem, okulum bilgisi ile geri geldi. Bu sefer göğüslerimin profil fotoğrafı olduğu bir Facebook sayfası yapmıştı. Her gece ağladım, tüm arkadaşlarımı ve saygılarını kaybettim. İnsanlar yine üzerime gelmeye ve kimse beni sevmemeye başladı. Lakap takmalar, yargılama... O fotoğrafı artık asla geri alamam, sonsuza kadar orada kalacak. Kendimi kesmeye başladım, bir daha asla diye kendime söz verdim. Hiç arkadaşım yoktu ve öğle tatillerinde yalnız oturuyordum.

Sonra yine okul değiştirdim. Bu okulda da her öğlen kütüphanede yalnız oturuyor olmama rağmen herşey biraz daha iyiydi. 1 ay sonra eski bir arkadaşım ile konuşmaya başladım. Mesajlaşıyorduk ve benden hoşlandığını söyledi, sevgilisi vardı. Bir gün "Benden gerçekten çok hoşlandığını, sevgilisinin tatilde olduğunu ve ona gitmemi istedi" Ben de büyük bir yanlış yapıp onunla yattım çünkü beni gerçekten sevdiğini düşünmüştüm.

1 Hafta sonra okulu terketmem için bir mesaj aldım, Sevgilisi kendisi ve 15 arkadaşı ile beraber bizim okula geliyordu. 2 kız ve sevgilisi "Bak etrafına, seni kimse sevmiyor" diye yeni okulundan 50 kişinin önünde bağırdı. Oradan birisi "Hadi vursana artık" diye seslenince, sevgilisi beni yumrukladı. Yere düştüm, yerde de bir iki kez daha vurdu. Diğer çocuklar görüntüyü kaydettiler ve beni yerde tek başıma ve yalnız bıraktılar. Bu dünyada kendimi bir şakaymış gibi hissettim, bunu kimse haketmiyordu ve çok yalnızdım... Yalan söyleyip bunun kendi suçum ve fikrim olduğunu söyledim çünkü çocuğa zarar gelsin istemedim, beni gerçekten sevdiğini düşünmüştüm, oysa o yalnızca seks istiyordu. Öğretmenler koştur ama ben uzaklaştım ve babam beni bulana kadar bir hendekte yattım.

O kadar çok ölmek istedim ki babam beni eve getirince çamaşır suyu içtim. Bu beni içten içe öldürdü ve gerçekten öleceğim sandım. Ambulans gelip beni hastaneye götürdü ve midemi yıkadılar. Eve tekrar geldiğimde Facebook'ta gördüğüm "Bunu haketti" "Kafandaki çamuru yıkadın mı" " Umarım ölmüşsündür" gibi şeylerdi. Kimse umursamadı. ..

Başka bir şehre annemin yanına başka bir okula taşındım. Şikayetçi olmadım çünkü hayatıma devam etmek istedim. 6 ay geçti... insanlar beni tagleyerek çamaşır suyu, klorex ve hendek fotoğrafları paylaşıyorlar. Ben çok daha iyi olacakken: "Başka bir çamaşır suyunu dene" " Bu sefer umarım ölür" "Çok aptaldı" gibi şeyler paylaşıyorlar. "Umarım bunu görür ve kendini öldürür" yazıyorlar.

Bütün bunları neden yaşıyorum? Tamam hata yaptım ama bu beni neden takip ediyor? Şehrinizi terkettim ve artık sürekli ağlıyorum. Her gün "Neden Hala Buradayım" diye düşünüyorum. Anksiyetem de kötü durumda, bu yaz hiç dışarı çıkamadım. Hep geçmişim yüzünden... Hayat daha iyiye gitmiyor.... Okula gidemiyorum.... İnsanlarla tanışıp yanlarında olamıyorum... Sürekli kendimi kesiyorum ve gerçekten depresyondayım. Şu anda da anti depresan kullanıyorum ve geçen ay terapiye gittim. 2 gün boyunca fazla dozdan hastanede yattım.

Takılıp kalmış durumdayım, benden kalan artık ne var? Hiç birşey son bulmuyor...

Kimsem yok... Birisine ihtiyacım var....

Adım Amanda Todd..